

Tôi lơ đãng nhìn ra bên ngoài, trong lòng chỉ duy nhất một cảm giác lạc lõng. Ngồi trên xe, nghe được câu chuyện của hai người tôi biết được người ba dượng này của tôi tên là Đức, giám đốc của một công ty bánh kẹo. Tôi cũng không hiểu lý do vì sao ba dượng lại yêu mẹ tôi và đón bà về nhà. Người như ông thiếu gì những cô gái tân xin [hết, không biết rốt cuộc ông có biết quá khứ của mẹ tôi không? Tôi lên nhìn mẹ, trong lòng chợt nảy sinh cảm giác hơi lo sợ. Nhưng tôi cũng chẳng dám thắc mắc nhiều, chuyện của người lớn tôi không nên quan tâm nhiều thì tốt hơn. Chẳng phải mấy truyện ngôn tình tôi đọc nữ chính nhiều nữ chính cũng như mẹ tôi mà nam chính vẫn yêu thương đấy sao?

Chiếc xe đi hơn ba mươi phút mới đến nơi rồi đỗ lại ngay ở cổng một căn biệt thự ngay ở trung tâm Hà Nội. Tôi với mẹ bước xuống theo ba dượng vào nhà, còn đồng hồ trên xe đã có giúp việc vận chuyển. Căn biệt thự quả thực là xa hoa, tôi nép sau lưng mẹ đi vào trong. Ba dượng nhìn tôi mỉm cười rồi nói:

- Con không cần sợ sệt gì cả, cứ coi như đây là nhà con thôi. Chắc hai mẹ con cũng đói lắm rồi đúng không? Đi xuống phòng ăn thôi, anh trai con cũng chờ ở đó sẵn rồi.

Anh trai? Tôi nghe xong hơi ngạc nhiên nhưng vẫn ngoan ngoan đi theo ông. Lúc bước xuống phòng ăn thì thấy một gã đàn ông đang ngồi đó đọc sách. Gợi gã đàn ông thì hơi quá, thực ra anh ta trông cũng chỉ hơi tôi một hai tuổi. Ba dượng kéo ghế cho tôi rồi nói:

- Quý, đây là Phong, anh trai con. Anh hơn con có hai tuổi thôi. Phong chào mẹ chào em đi.

Lúc này tôi mới quan sát kỹ hơn gã anh trai hờ. Anh ta có mái tóc được cắt gọn gàng để lộ cả vầng trán cao, mũi Phong rất cao và thẳng, bờ môi căng mọng, và Phong có đôi mắt cực kỳ cực kỳ đẹp. Tôi hiếm thấy có ai có đôi mắt như vậy, hai tròng mắt không có màu đen mà là một màu xanh xám nhưng trong vắt, hàng lông mi rậm, dài, cong [út càng làm cho đôi mắt ấy to và sâu thẳm hơn bao giờ hết. Phong nhìn tôi không lấy gì làm ngạc nhiên, ánh mắt chạm nhẹ vào mắt tôi rồi lạnh lùng cúi xuống. Ba dượng thấy vậy thì chau mày nói:

- Phong, chẳng phải ngày xưa con hay nói thích có em gái lắm sao? Từ nay Quý sẽ là em gái con. Con hơn em hai tuổi thì chịu khó nhường nhịn, quan tâm em một chút.

Anh ta vẫn không đáp, thật là một gã đàn ông mất lịch sự. Ba dượng thở dài bất lực gấp cho tôi một miếng gà rán. Nói thực, cái bầu không khí này khiến tôi hơi thấy ngột ngạt. Ăn xong tôi được đưa lên một phòng riêng, mấy người giúp việc đã giúp tôi treo quần áo vào tủ. Lúc vừa nằm phịch xuống giường thì đột nhiên tôi nghe tiếng rầm rất lớn liền chạy vội ra. Hoá ra Phong từ trong phòng bước ra, tiếng rầm ban nãy chính là tiếng kéo cửa của anh ta. Tôi nhìn anh ta, anh ta cũng nhìn tôi, vừa hay hai ánh mắt chạm vào nhau. Đột nhiên tôi thấy anh ta cười nhếch mép rồi đi nhanh xuống cầu thang. Tôi và Phong ở chung một tầng, hai phòng ngủ hơi chếch nhau một chút, không hiểu sao tự dưng tôi lại thấy lạnh sống lưng. Nhưng rồi, cũng chẳng có chuyện gì xảy ra.

Tôi dần bắt đầu quen với cuộc sống ở đây, nói thế nào nhỉ? Cái này có được gọi là một bước lên tiên không? Trước kia tôi với mẹ sống chui lủi trong căn phòng trọ chật chội, những bữa cơm cũng chẳng bao giờ đầy đủ. Giờ về đây, cơm bung nước rót, người hầu kẻ hạ tự dung tôi mới hiểu vật chất quan trọng biết nhường nào. Về đây mọi thứ đều tốt đẹp, trừ tên Phong. Anh ta rất chi là hăm tài, lúc nào cũng làm ra vẻ mình là chủ nhà còn tôi chỉ là vị khách dư thừa. Nhưng tất nhiên tôi không ý kiến gì nhiều. Nhà vốn dĩ của ba anh ta, tôi có uất ức cũng phải cố gắng nhẫn nhịn, lúc nào cũng nở nụ cười trên môi.

Năm nay tôi lên lớp mười, đồng nghĩa với việc Phong lên lớp mười hai. Tôi được ba dựng làm thủ tục cho học vào học ở trường Chu Văn An, cùng trường với Phong. Ngày đầu tiên nhập học, tôi và Phong được chính ba dựng đưa đến. Lúc vào trường tôi mới biết Phong được rất nhiều cô gái trong trường thích. Tôi chẳng hiểu sao một gã đàn ông ngạo mạn, coi thường người khác như anh ta cũng có người thích được. Gu của các chị gái trong trường cũng mặn thật.

Trường mới, lớp mới, bạn bè đều chưa quen ai nên tôi cũng cảm thấy có chút lạc lõng, có điều ở đây mọi người cũng đều như tôi cả thôi, đều là những cô cậu học sinh cấp hai bắt đầu cuộc sống mới của thời cấp ba. Lúc khai giảng xong ba dựng có gọi điện cho Phong không đến đón được nên giục tôi và anh ta ra bắt taxi về. Thế nhưng Phong chỉ thông báo với tôi như vậy rồi nhếch mép leo lên con xe cub của bạn phóng đi mất. Tôi chạy theo gào lên:

- Cho tôi địa chỉ đi.

Phong nhìn tôi nhún vai về mặt đầy đắc ý, tôi tức run mà không thể làm gì được. Giờ cũng đã trưa, nắng gay gắt lắm, thực sự từ lúc theo mẹ về đây tôi không ra khỏi nhà, không hề biết nhà Phong nằm ở khu nào? Tôi đứng thở dài bất chợt thấy ngay dưới gốc cây sấu cổng trường một bạn gái học cùng lớp, tôi liền chạy ra mặt dày nói:

- Bạn ơi, bạn có có điện thoại không, nếu có có thể cho mình mượn một chút được không?

Thực ra cả lớp gần bốn mươi con người nhưng bạn gái này tôi nhớ rõ nhất vì xinh đẹp nhất lớp, và hơn hết còn là thủ khoa đầu vào của khối mười. Bạn nhìn tôi, mỉm cười thân thiện rút trong túi quần chiếc điện thoại ra rồi đáp nhỏ nhẹ:

- Đây, bạn gọi cho ai à để mình bấm số cho?

Tôi gật đầu đọc số mẹ tôi, đến khi đầu dây bên kia nhắc máy bạn đưa cho tôi ra hiệu nghe. Mẹ tôi thấy số lạ liền hỏi:

- Ai đấy?

- Con đây mẹ. Mẹ ơi, địa chỉ nhà mình là gì vậy mẹ nhỉ?

- Ơ thế không phải con đi với anh Phong à? Hỏi địa chỉ làm gì?

Anh Phong? Tôi nghe mà mắc mứu nhưng vẫn đáp lại:

- Anh ấy đi có việc rồi giục con tự về mà con không nhớ địa chỉ.

Mẹ tôi nghe xong đọc địa chỉ rồi dặn dò tôi bắt taxi về vì mẹ tôi đang bận. Tôi tắt máy trả lại

cho chủ nhân của nó rồi cảm ơn sau đó đứng chờ xe. Trong lúc chờ tôi có bắt chuyện với bạn thì biết được bạn tên Nguyệt Anh, quê gốc của bạn không phải ở Hà Nội nhưng bạn được ba mẹ cho lên đây học từ năm cấp hai. Nói chuyện một lúc thì có một chiếc ô tô bóng loáng đến đón bạn. Bấy giờ tôi mới biết Nguyệt Anh chẳng những xinh đẹp, học giỏi mà còn rất giàu có. Đôi vợ chồng ngồi trên chiếc xe ô tô ban nãy chính là ba mẹ của bạn. Thật là một gia đình đẹp... không hiểu sao tự dưng tôi lại thở dài thườn thượt.

Lúc về đến nhà, Phong vẫn chưa về, tôi ném chiếc cặp lên giường rồi đóng cửa. Hôm nay chẳng có ai ở nhà, tôi cũng chẳng buồn ăn uống gì nằm ngủ một giấc đến chiều.

Những ngày tiếp theo tôi quen dần với việc đến trường và rồi tôi bắt đầu thân với Nguyệt Anh. Nguyệt Anh thực sự là cô gái dễ gần dễ mến, ban đầu tôi với Nguyệt Anh còn ngại ngùng nên nói chuyện lịch sự lắm. Sau này thân quen dần thì cách nói chuyện cũng thoải mái hơn. Nguyệt Anh trông có vẻ tiểu thư nhưng không kiêu ngạo, thậm chí chính nó còn bắt tôi xưng hô mày tao cho gần gũi. Nguyệt Anh thích tôi gọi nó là Nguyệt vì những người thân đều gọi như vậy. Công nhận gọi Nguyệt nghe đỡ mỗi mồm hơn hẳn.

Nguyệt mới vào đầu năm học đã rất nổi tiếng, cũng phải thôi một người con gái xinh đẹp, lại giỏi giang như nó không nổi mới lạ. Nhà Nguyệt cũng gần nhà ba dượng, nó ở cùng bà cụ già chỉ lâu lâu ba mẹ mới lên thăm. Nhà nó có ba chị em, dưới còn hai em trai, nó là con gái duy nhất nên được cưng chiều nhất. Hai thằng em trai của Nguyệt đi du học ở Canada từ hồi lớp chín, Nguyệt thì phần nhớ mẹ, phần cũng không muốn đi nên ở nhà.

Ngày xưa ở trường cấp hai tôi cũng nổi tiếng như Nguyệt bây giờ. Tôi cũng xinh đẹp, cũng học giỏi, thế nhưng lên cấp ba đứng cạnh nó tự dưng tôi bị lu mờ. Mỗi thứ tôi đều kém Nguyệt một chút, thành ra so về mọi mặt tôi đều không bằng nó. Nhiều khi tôi cũng không hiểu sao ông trời ưu ái nó nhiều như vậy, gia cảnh, ngoại hình, trí tuệ nó đều hoàn hảo không khiếm khuyết. Trong lòng tôi cũng tự dưng nảy sinh ra cảm giác ghen tỵ. Người ta bảo rồi, đàn bà ai chẳng có tính đố kỵ, tôi đố kỵ với nó cũng tốt, như vậy nó sẽ là động lực cho tôi cố gắng hoàn thiện mình. Tôi tự an ủi mình như thế.

Ở trường cấp ba này, học sinh nam nổi tiếng nhất là Phong, học sinh nữ nổi tiếng nhất là Nguyệt. Còn tôi với tư cách bạn thân nhất của hot girl, và em gái của hot boy thành ra tự dưng lại được nổi tiếng kè.

Người ta nghĩ tôi và Phong là anh em vì vài lần ba dượng đưa hai đứa đi học. Phong đối với tôi mà nói chính xác là một gã đàn ông mất lịch sự. Anh ta coi tôi còn chẳng bằng người dung nước lã. Mấy lần anh ta còn chơi đố tôi bằng việc tối đưa tôi đi học thêm rồi bỏ đi chơi với hội bạn rồi bỏ đi chơi khiến tôi phải gọi mẹ đến đón. Thế nhưng mẹ tôi không phải lúc nào cũng rảnh thành ra tôi lại phải tự lết xác từ con hẻm sâu đi ra đường rồi về nhà. Sau này tôi làm quen được với mấy bạn mới nên được cho đi nhờ, Phong cũng vì thế hẳn học vì không làm cho tôi phát điên được.

Tôi ghét Phong, ghét cái cách anh ta coi thường tôi, coi thường mẹ tôi, ghét mỗi khi gặp tôi anh ta đều nhếch mép, ghét những lúc anh ta cậy mình là chủ nhà bắt đầu sai vặt tôi, mà

ghét nhất là việc anh ta là đàn ông nhưng không có chút thương hoa tiếc ngọc nào với tôi mà chỉ tìm cách chơi đùa tôi! Mà càng ghét lại càng cảm thấy ghen tỵ. Phong học giỏi, đẹp trai, nhiều người thích. Về nhà mẹ tôi lần ba dựng đều rất nuông chiều anh ta. Cuối học kỳ một Phong thi học sinh giỏi được giải nhất cấp thành phố còn được chọn đi thi Quốc gia. Hôm ấy cả nhà tôi đi ăn nhà hàng, ba dựng còn mời thêm rất nhiều bạn bè đến. Phong trở thành tâm điểm của mọi người, còn tôi đứng một góc cũng không một ai chú ý đến. Tất nhiên tôi vẫn cầm ly nước ngọt miệng mỉm cười nhưng trong lòng thì như có sóng cuộn lên. Tự dưng tôi thấy bản thân giống như con cóc ghẻ bị xa lánh.

Mẹ tôi thì khen Phong bằng những lời lẽ hết sức hoa mỹ, bà tự hào như thể Phong chính là con ruột bà. Như vậy tôi lại càng thấy khó chịu.

Lúc đi về nhà, tôi nằm vật ra giường nằm trần trọc mãi không ngủ được, đến khi có mùi khói nhang xộc vào mũi thì bật dậy hé cửa ngó ra ngoài.

Phòng của Phong khép hờ, trên tầng ba bật điện sáng choang. Nghe nói đó là phòng thờ của mẹ Phong. Tôi từ khi bước chân đến đây thì chưa bao giờ lên đến tầng ba. Tự dưng tôi bỗng thấy tò mò liền nhón chân nhẹ lên, phòng thờ không đóng cửa, bóng lưng Phong quay về phía tôi. Gã đàn ông như Phong cũng có lúc cô đơn đến thế này sao? Thế nhưng tôi không dám nhìn lâu mà quay lưng đi, thế nhưng vừa đi được hai bước thì đằng sau có tiếng Phong cất lên:

- Cô lên đây làm gì? Ai cho phép?

Tôi định giải thích đã bị anh ta kéo mạnh bạo xuống dưới rồi đẩy vào phòng sau đó rít lên:

- Tôi cấm cô không được phép tiến lại gần phòng thờ của mẹ tôi.

Tôi nhếch mép đáp lại:

- Anh nghĩ tôi thèm lắm chắc? Khỏi cần cấm, có mời tôi cũng không thèm lên.

Anh ta nhìn tôi, đôi mắt đỏ ngầu, tôi cứ ngỡ anh ta sẽ lao vào đánh tôi nhưng không anh ta nhìn rồi bỏ đi sau đó lại đóng mạnh cửa. Lúc này tôi cũng phát hiện bàn chân tôi tự dưng tứa máu do bị va vào góc cửa. Tôi nhìn màu đỏ tươi chảy ra bỗng dưng nổi cảm ghét uất hận lại càng thêm nhiều.